

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Karla Kosteckého a soudců Mgr. Lucie Trejbalové a Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. v právní věci žalobkyně **J.K.**, bytem ■■■, zastoupené advokátem JUDr. Janem Vodičkou z Advokátní kanceláře, se sídlem Valdštejnská č. 381/6, Liberec 2, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova č. 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutím Finančního ředitelství Ústí n/L, se sídlem Velká Hradební č. 61, Ústí n/L čj. 669/10-1100-500593 ze dne 20. dubna 2010, čj. 7396/10-1500-506191 ze dne 13. července 2010 a čj. 7179/11-1100-507458 ze dne 6. září 2011,

t a k t o :

- I. Žaloba se v části směřující proti rozhodnutí Finančního ředitelství Ústí n/L čj. 7179/11-1100-507458 ze dne 6. září 2011 o d m í t á .**
- II. Žaloba v části směřující proti rozhodnutí Finančního ředitelství Ústí n/L čj. 669/10-1100-500593 ze dne 20. dubna 2010 se pro nezákonnost z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- III. Žaloba v části směřující proti rozhodnutí Finančního ředitelství Ústí n/L čj. 7396/10-1500-506191 ze dne 13. července 2010 se z a m í t á .**
- IV. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**
- V. Zástupci žalobkyně JUDr. Janu Vodičkovi z Advokátní kanceláře, se sídlem Valdštejnská č. 381/6, Liberec 2, se p ř i z n á v á odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 8.640,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí n/L do 15- ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění:

Podaná žaloba se týká celkem 3 rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem. Rozhodnutím ze dne 20.4.2010 bylo rozhodnuto tak, že oproti závěrům Finančního úřadu v Novém Boru byl změněn základ daně z částky 131.200 Kč na částku 109.000 Kč, a to za zdaňovací období roku 2008. Rozhodnutím z 13.7.2010 bylo zrušeno rozhodnutí Finančního úřadu v Novém Boru, který přiznal úrok ve výši 88 Kč. Rozhodnutím ze dne 6.9.2011 bylo potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu v Novém Boru ze dne 24.2.2011. V odůvodnění těchto rozhodnutí Finanční ředitelství rozvádí jak předmět rozhodování, tak i skutkové a právní důvody, které vedly Finanční ředitelství při svém rozhodování o odvolání žalobkyně. Žalobkyně J.K., která zprvu neuvedla žádný žalobní bod, pak následně prostřednictvím svého zástupce ustanoveného soudem namítá následující skutečnosti, které podle jejího názoru vedou k závěru, že je třeba všechna 3 napadená rozhodnutí zrušit. Co se týká rozhodnutí ze dne 20.4.2010, pak poukazuje na to, že se žádného deliktu vůči firmě Gusto, s.r.o. nedopustila, závěr správce daně ohledně příjmu částky 54.600 Kč, jako příjmu podle § 10 ZDP, je nesprávný. Žalobkyni není známo, proč zástupce firmy popírá uzavření ústní dohody o provedení pracovní činnosti a trvá na tom, co uvedla v průběhu řízení. K rozhodnutí ze dne 13.7.2010 uvádí, že zcela důvodně požadovala úrok z prodlení, přičemž tento úrok ji náleží již od 1.5.2009. Musela vrácení přeplatku urgovat opakovaně a přeplatek jí měl být vrácen již ke dni 30.4.2009. O nároku na vrácení přeplatku nebylo od počátku pochyb, a proto také měl být neprodleně vrácen a nikoli až po delší době. Úrok ve výši 88 Kč ji byl přiznán finančním úřadem, ale Finanční ředitelství dokonce i tento úrok zrušilo.

Finanční ředitelství setrvává ve svém písemném vyjádření na správnosti napadených rozhodnutí s tím, že navrhuje z důvodů uvedených v rozhodnutích žalobu zamítnout.

Podle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s.ř.s.) soud přezkoumal ve smyslu žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí, vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k následujícím závěrům.

Podle § 72 odst. 1) s.ř.s. lze žalobu podat **do dvou měsíců** poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Z uvedeného ustanovení a s přihlédnutím k ustanovení odstavce třetího je tudíž nutno vyvodit, že žaloba je podána včas, je-li a) respektována dvouměsíční lhůta k podání žaloby podle odstavce prvního, byť je podána u věcně nepřislušného soudu a b) podána ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci usnesení soudu k věcně příslušnému soudu. Obě tyto zákonné podmínky byly splněny současně ohledně rozhodnutí ze dne 20.4.2010 a ze dne 13.7.2010.

V dané právní věci soud zjistil, že ve správním (daňovém) řízení byla žalobkyně J.K. zastoupena ing. J.K., bytem jako žalobkyně, a to na základě generální plné moci ze dne 31.8.2010, doručené Finančnímu úřadu Nový Bor dne 6.9.2010. Tuto plnou moc také respektovalo finanční ředitelství, které v souladu s ust. § 17 odst. 7) z.č.337/1992 Sb. doručovalo svá ve výroku rozsudku citovaná rozhodnutí jen zástupci, s výjimkou rozhodnutí

ze dne v 20.4.20102, které bylo doručeno téhož dne jak ing. K. tak i J.K.. V postupu při doručování neshledal soud vad, poškozujících žalobkyni.

Rozhodnutí finančního ředitelství čj. **7179/11-1100-507458 ze dne 6. 9. 2011.** bylo řádně doručeno zástupci žalobkyně ing. K. dne 7.9.2011. V řízení před soudem byl žalobkyni ustanoven na její žádost zástupcem advokát JUDr. Jan Vodička usnesením čj. 59 Af 24/2010-85 ze dne 24.8.2011. Nic proto nebránilo žalobkyni, aby svého zástupce řádně informovala a tak mohla být žaloba podána včas. Jak ale vyplynulo z obsahu soudního spisu, bylo zmíněné rozhodnutí napadeno žalobou (dodatek žaloby osobně podán) až dne 28.8.2012, tedy po uplynutí zákonné lhůty. Je sice pravdou, že soudu byl doručen elektronický návrh ze dne 11.10.2011 o napadení i tohoto rozhodnutí, avšak bez elektronického podpisu (z.č.300/2008 Sb.) a označený jen jménem. Aby byla žaloba v této elektronické podobě podána účinně, musela by být ve smyslu § 42 odst. 1, odst. 3) o.s.ř. za použití § 64 s.ř.s. doplněna písemně do tří dnů, což se ale nestalo. O této vadě podání ze dne 11.10.2011 zástupce žalobkyně zjevně nevěděl, opak ze spisu nevyplývá. K tomuto návrhu ze dne 11.10.2011 nemohl soud přihlížet, a proto žalobu v té části, týkající se rozhodnutí čj. 7179/11-1100-507458 ze dne 6. 9. 2011, odmítl podle § 46 odst. 1, písm. b) s.ř.s., protože byla podána opožděně, aniž její odůvodněnost mohl zkoumat věcně.

K té části žaloby, která směřuje proti rozhodnutí finančního ředitelství čj. **669/10-1100-500593 ze dne 20.4.2010** zaujal soud následující závěr.

Žalobkyně trvá na svém tvrzení, uplatněném již v průběhu daňového řízení, že jí uplatněná částka celkem 54.000,-Kč je jejím příjmem ze závislé činnosti a tvrdí-li zástupce firmy ■■■, spol. s r.o. něco jiného, pak jeho tvrzení není správné. Dohoda o provedení pracovní činnosti byla uzavřena ústně a její existenci prokazují výplatní pásky a výpis z účtu. Tato částka měla být zahrnuta pod ust. § 7 ZDP a nikoli pod ust. § 10 téhož zákona, jak rozhodl správce daně. Navíc finanční ředitelství svůj právní názor řádně ani neodůvodnilo.

Soud, čerpaje z ust. §§ 2, 3, 6 až 9, ale i ust. 10 ZDP, dospěl k závěru, že zdrojům příjmů, zde zmíněných je společné, že se jedná o zvýšení majetku (v souladu s občanským zákonem), kterýžto nárůst není ziskem z trestné činnosti. Takovým příjmem, nemajícím původ v trestné činnosti je např. i příjem, získaný z činnosti, prováděné bez živnostenského oprávnění, když v takovém případě je příjem podřazen pod ust. § 10 a nikoli pod ust. 7 zákona. O tomto zdroji příjmů hovoří i finančním ředitelstvím zmíněný rozsudek NSS čj. 5 Afs 148/2006-50. Skutkový stav v nyní projednávané právní věci se ale od stavu, popsaném v rozsudku (a od podmínek § 7 až 9 ZDP) zásadně liší v tom, že pachatel trestné činnosti, který jejím prostřednictvím získá majetkový prospěch, se nestává vlastníkem takto získané věci, nemůže proto dojít ke zvýšení majetku žalobkyně, jak mají na mysli uvedené zákonné ustanovení. Proto ani stát nemůže být a to ani prostřednictvím řízení daňového podílníkem na trestném činu majetkové povahy. Obdobně ve věci rozhodoval i Městský soud v Praze rozsudkem pod čj. 5 Ca 65/2007-77 dne 17.3.2010. Samo finanční ředitelství v odůvodnění svého rozhodnutí zmiňuje trestní příkaz čj. 3T 212/2009-98 ze dne 26.11.2009, kterým měla být žalobkyně uznána vinou skutkem, kvalifikovaným jako trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 2) tr. zák., a kterého se měla dopustit tím, že ke škodě firmy ■■■ převedla na svůj účet částku 54.600,-Kč. Jak z výše uvedeného vyplývá, tato skutečnost,

pokud by byla žalobkyně odsouzena pravomocně, je stěžejní pro posouzení věci v řízení daňovém. Daňové orgány měly proto vyčkat v rámci řešení předběžné otázky na právní moc rozhodnutí v trestní věci, a pokud tak neučinily, pak své rozhodování zatížily vadou, spočívající v nedostatečně zjištěných a pro posouzení věci stěžejních skutkových okolností, jak má na mysli ust. § 76 odst. 1, písm. b) s.ř.s. Proto soudu nezbylo, než žalobou napadené rozhodnutí zrušit pro vady řízení podle § 76, odst. 1, písm. b) s.ř.s. a věc vrátit k dalšímu řízení žalovanému. V tomto dalším řízení se bude správce daně zabývat tím, zda žalobkyně byla pravomocně odsouzena pro tr. čin podvodu (vylákání částky 54.600,-Kč) a poté věc znovu posoudí. Správce daně je vázán právním názorem, vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku.

Té části žaloby, kterou je napadeno rozhodnutí finančního ředitelství čj. **7396/10-1500-506191 ze dne 13.7.2010**, nemohl soud přiznat důvodnost.

Žalobou napadenému rozhodnutí předcházelo rozhodnutí finančního ředitelství čj. 13631/09-1500-506118 ze dne 15.12.2009, kterým bylo zamítnuto odvolání nyní žalobkyně, směřující proti rozhodnutí finančního úřadu čj. 24794/09/175970501875 ze dne 9.6.2009. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobkyně o vrácení přeplatku na dani z příjmů fyzických osob za rok 2008. Ve věci daně z příjmů fyzických osob za rok 2008 bylo zahájeno vytýkácí řízení, jak bude dále rozvedeno, a po skončení vytýkácího řízení bylo rozhodnuto platebním výměrem ze dne 13.10.2009 ve spojení s již výše zmíněným rozhodnutím finančního ředitelství ze dne 20.4.2010 (čj. 669/10-1100-500593), ze kterých současně i vyplynulo, že žalobkyni vznikl přeplatek na dani ve výši 3.240,-Kč, který byl žalobkyni vrácen dne 19.10.2009, což žalobkyně nezpochybňuje, ale tvrdí (především její podání ze dne 10. 12. 2009), že ji od 1.5.2009 náleží úrok z prodlení, neboť přeplatek byl splatný již k 30.4.2009.

O návrhu žalobkyně na přiznání úroku za období od 17.8.2009 do 19.10.2009 rozhodl finanční úřad dne 15.3.2010 pod čj. 9935/10/175970505397 tak, že ji přiznal úrok ve výši 88,-Kč. O odvolání rozhodlo finanční ředitelství výše citovaným rozhodnutím ze dne 13.7.2010 tak, že napadené rozhodnutí zrušil z důvodu, v rozhodnutí uvedeném.

Ve věci úroku rozhodl soud, čerpaje z údajů ve správním spise žalobkyní nezpochybněných, následovně.

Ve věci daně z příjmů fyzických osob za rok 2008 (daňové přiznání spolu se žádostí o vrácení daňového přeplatku ve výši 10.455,-Kč bylo podáno dne 30.3.2009) bylo zahájeno vytýkácí řízení podle § 43 ZSDP výzvou k odstranění pochybností ze dne 28.4.2009, doručené dne 30.4.2009.

Vytýkácí řízení bylo ukončeno a ve věci vydán již zmíněný platební výměr z 13.10.2009. Finanční ředitelství (správně) konstatovalo neodůvodněnou nečinnost správce daně ve vytýkáčím řízení tak, jak je formulovalo v reakci na podnět žalobkyně (čj. 11479/09-1500-506191 ze dne 9.10.2009) s tím, že těmito průtahy došlo k porušení ust. § 34c, odst. 1) ZSDP, ale i k porušení postupu stanoveného Pokynem D-144. Vyvozuje-li ale žalobkyně,

že i období neodůvodněné nečinnosti správce daně v řízení podle § 43 ZSDP, zakládá nárok na úrok, pak se soud nemohl s tímto jejím právním názorem ztotožnit.

Jak z obsahu správního spisu vyplývá, ke dni podání daňového přiznání a podání žádosti o vrácení přeplatku (30.3.2009) a ani do 30-ti dnů od doručení žádosti (§ 64 odst. 4 ZSDP) nebyl u žalobkyně evidován žádný přeplatek. Proto byla také žádost o vrácení přeplatku zamítnuta.

Protože správce daně pojal pochybnost o tom, že by měl žalobkyni vzniknout přeplatek, zahájil v průběhu třicetidenní lhůty (§ 43 odst. 2, věta první ZSDP, účinného v době řízení) vytykácí řízení, a tím byla dána překážka stanovení daně konkludentně (§ 43 ZSDP). Po ukončení vytykácího řízení je správce daně povinen vydat rozhodnutí o dani, což také správce daně učinil dne 13.10.2009. Tzn., že teprve vydáním platebního výměru je dnem vyměření daně a teprve k tomuto dni vzniká přeplatek na dani. Přeplatek byl žalobkyni vrácen při respektování třicetidenní lhůty dne 19.10.2009. Z následujících skutkových zjištění proto mohl soud vyvodit následující právní závěry.

Po podání daňového přiznání a k žalobkyní proklamovanému datu 1.5.2009 žádný přeplatek na dani zjištěn nebyl, a jak vyplývá z ust. § 43 odst. 2, 3) ZSDP s přihlédnutím k § 64 odst. 4) téhož zákona, o existenci přeplatku bylo rozhodnuto až dne 13.10.2009. Po dobu vytykácího řízení až k okamžiku doručení naposled zmíněného rozhodnutí nevznikl žalobkyni nárok na úrok podle § 64 ZSDP.

Je skutečností, vyplývající i ze stanoviska finančního ředitelství ze dne 9.10.2009, že správce daně postupoval ve vytykáčím řízení s průtahy. **Nejedná se ale o zaviněný vznik přeplatku** správcem daně ve smyslu § 64 odst. 6) ZSDP. Zahájil-li správce daně v zákonné lhůtě vytykácí řízení podle § 43 ZSDP, pak postupoval v souladu se zákonem, když i z obsahu správního spisu je zjevné, že se nejednalo o žádné svévolné postupy. Je sice pravdou, že se správce daně dopustil v průběhu vytykácího řízení neodůvodněných průtahů, avšak těmito průtahy nevznikl (a ani nemohl vzniknout) přeplatek. Vytykácí řízení lze ukončit jen vydáním rozhodnutí, nepřichází v úvahu konkludentní vyměření daně a existence přeplatku byla stanovena až rozhodnutím z 13.10.2009. Zjištěné průtahy ve vytykáčím řízení proto nelze posuzovat jako „zaviněný vznik přeplatku“, těch se správce daně dopustil ještě před rozhodnutím o dani (a zjištěním přeplatku). Takové průtahy, zjištěné v daném řízení, lze jen postihovat v rámci kárného řízení vedeného proti pracovníkovi, který se jich dopustil, avšak nelze je spojovat se zákonnými hledisky ust. § 64 odst. 6) ZSDP. Žalovaný proto nepochybil, když svým žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 13.7.2010 jen zrušil rozhodnutí správce daně z 13.10.2009.

K věci lze jen dodat, zda nebude zjištěn jiný přeplatek s ohledem na zrušení rozhodnutí finančního ředitelství ze dne 20.4.2010.

Soudu proto nezbylo, než rozhodnout tak, jak je výše uvedeno v pasážích, týkajících se jednotlivých rozhodnutí. Správní orgán je vázán právním názorem, který soud vyslovil ve svém zrušujícím rozsudku ohledně rozhodnutí ze dne 20.4.2010.

Žalobkyně byla ve věci částečně úspěšná, avšak z obsahu správního spisu nevyplynuly takové skutečnosti, které by vedly k závěru, že žalobkyně musela vynaložit mimořádné náklady v souvislosti se svým právem obrátit se na soud, když běžné výdaje každý účastník řízení nese sám.

Žalobkyni byl soudem ustanoven zástupce JUDr. Jan Vodička, a proto mu za zastupování náleží odměna a náhrada hotových výdajů v celkové částce 8.640 Kč, které mu budou zaplacený do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem. Uvedená částka je složena z následujících částek. Jedná se o odměnu za zastupování ve výši 3 x po 2.100 Kč a paušální náhrada ve výši 3 x po 300 Kč, to vše povýšeno o 20% DPH.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 3.prosince 2013

Mgr. Karel Kostecký
předseda senátu